

قلب بلورى

قلب بلورى

زهرا میان آبی

تهران - ۱۳۹۱

هرگونه استفاده از جلد و متن کتاب (اعم از: زیراکس، بازنویسی، ضبط کامپیوتری، تهیه CD) بدون اجازه کتبی ناشر و مؤلف ممنوع است. متخلفان به موجب بند ۵ از ماده ۲ قانون حمایت از مؤلفان، مصنفان و هنرمندان تحت پیگرد قانونی قرار می‌کیرند.

سرشناسه	: زهرا میان آبی
عنوان و نام پدیدآور	: قلب بلوری / زهرا میان آبی
مشخصات نشر	: تهران: نشر علی، ۱۳۹۱.
مشخصات ظاهری	: ۴۲۴ ص.
شالک	: ۹۷۸ - ۹۶۴ - ۱۹۳ - ۱۱۲ - ۶ :
وضعیت فهرستنويسي	: فیبا.
موضوع	: داستان‌های فارسی - قرن ۱۴.
ردیبدی کنگره	: ۱۳۹۰ - ۸۲۲/۱۶ - PIR ۸۲۲/۱۶
ردیبدی دیوبی	: ۸۲/۶۲ - ۳/۶۲
شماره کتابشناسی ملی	: ۲۱۵۲۰۵۴
تاریخ در خواست	: ۱۳۸۹:
تاریخ پاسخگویی	: ۱۳۸۹:

تقدیم به آرام جانم

گاهی شب می‌گسترد بربام‌های کوچک ما و خاموش می‌گزند
بی‌ستاره‌ای
گاهی پاییز دل‌اندوه‌گینش را می‌سپارد و پاورچین پاورچین
می‌گزند بی‌عبور کلاگی
گاهی هم تو می‌آبی می‌نشینی بر نیمکتی و می‌گذری بی‌کلامی

نشر علی: انقلاب - خیابان ۱۲ فروردین، خیابان روانمهر غربی، شماره ۱۳۶

تلفن: ۶۶۴۹۱۲۹۵ - ۶۶۴۹۱۸۷۶

قلب بلوری

زهرا میان آبی

چاپ اول: بهار ۱۳۹۱

تیراژ: ۲۰۰۰ جلد

نموده خوان اول: صباح آشتیانی

نموده خوان نهایی: سیده شفیعی نژاد

ویراستار: مرضیه کاوه

لیتوگرافی: اردلان

چاپ: غزال، صحافی: تیرگان

حق چاپ محفوظ

ISBN 978-964-193-112-6

آدرس وب‌سایت: www.alipub.ir

آدرس پست الکترونیک: Info@alipub.ir

قیمت ۱۰۰۰۰ تومان

فصل ۱

صدای مامان دوباره توی گوشم پیچید:

- سوگل، سوگل! باز نگیری بخوابی. چند مرتبه یه چیز رو بگم؟ باید
بری حموم تا سریع موهات خشک بشه، کلی کار دیگه هم داریم که
هنوز به هیچ کدو مشون نرسیدیم.
و در حالی که تند تند مشغول مرتب کردن و گردگیری لوازم خونه
بود دائم زیر لبس غر می زد و از زمین و زمونه گلایه می کرد.

- هیچ معلوم نیست این دختره چه مرگش شده انگار قراره برای من
خواستگار بیاد. حالا کی گفته حتماً باید جواب بله رو بدی که ماتم
گرفتی؟ حالا به جهنم صد سال دیگه شوهر نکن. بابا بذار دو تا آدم
حسابی در این خونه رو بزن که یه وقت کسی فکر نکنه دختر دم بخت
تو خونه دارن، ولی کسی از دم خونشون رَد نمی شه، تو کی می خوابی
دست از این مسخره بازی هات برداری و مثل آدم زندگی کنی؟ خود تو
تارک دنیا کردی که مثلاً چی بشه؟ اصلاً چی رو می خوابی ثابت کنی،
آب رفته از جوی رو نمی شه برگردوند.

مامان پشت سر هم غر می زد اما من بی خیال انگار توی عالم

دیگه‌ای سیر می‌کردم، اصلاً توجه‌ی به حرفash نداشتم. برام مهم نبود قراره چه کسی برای خواستگاری بیاد خونمون.

مطمئن بودم جوابم منفیه، دیگه چه فرقی می‌کرد به خودم برسم و ظاهرم درست کنم. اگر به خاطر خلاصی از دست غر زدن‌های مامان نبود امروز هر طور بود یه جایی خودمو گم و گور می‌کردم. آخه حوصله هیچ کسی رو نداشتمن حتی خودمو چه برسه به این که بخوام جلو چند تا آدم، مثل فشن‌های تلویزیون مانور بدم.

مامانم چند روزی بود خواب از سرش پریده و یکسره می‌گفت:

- یه خانوم خیلی محترم و شیک پوش او مده دم در گفته که می‌خواه همراه پسرم برای یه امر خیر مزاحمتون بشم.

به خاطر همین مامان یه طوری رفتار می‌کنه انگاری من یه سی و پنج سالی دارم و ترشیدم رو دستش و تازه این اولین خواستگاریه که برام پیدا شده. نمی‌دونم این همه عجله‌اش برای ازدواج من چیه؟!

به خاطر همین از سر خوشحالی دیروز با کلی اصرار منو همراه خودش به بازار پارچه فروشا برد و برام چند متري پارچه خرید. آخه می‌گه زشه دختر جلو خواستگارش بلوز و شلوار بپوشه، قباحت داره! خدارو شکر تو تمام لباس‌های من یه دونه دامن برای شکرگذاری پیدا نمی‌شه.

طفلی عمه از صبح که بیدار شده قید تموم خیاطی‌های روزانه شو زده و یه سره نشسته پای چرخ خیاطی. اونم با صبر و حوصله. انگاری اونم بدش نمی‌یاد یه خواستگار خوب برای من پیدا بشه، شاید دلش می‌خواهد منو از این حال و هوای بیرون بیاره. حالا از کجا معلوم که این خواستگاری خوبه؟ اونم یه آدم غریبه که هیچ شناختی روش نداریم و

اخلاقش دستمون نیست.

از یه طرف صدای غر زدن مامان و از طرف دیگه صدای چرخ خیاطی عمه برای لحظه‌ای قطع نمی‌شد، انگار همه رو اعصاب من راه می‌رفتن. نمی‌دونم چرا سرم گیج می‌رفت! با این گرمای کلافه کننده‌ی تیرماه که نفس رو تو سینه حبس می‌کنه پتو رو روی سرم کشیدم و تو تاریکی زیر پتو چشمamo باز کردم. ذهنم برگشت به خاطرات دقیقاً شش ماه پیش، همه چی به قدری سریع اتفاق افتاد و تموم شد که هنوز گیج و منگم و فقط بهش فکر می‌کنم. اون قدر سریع شروع شد و اون قدر ناگهانی تموم شد که نفهمیدم چی شد.

جمعیت زیاد بود مثل پر تقالی آب گرفته می شدم و تا برسم خونه، نایی برام نمونده بود. اما چه می شد کرد متأسفانه من حتی کرایه‌ی اتوبوس رو به سختی جور می کردم چه برسه به این که بخواه هر روز مبلغی تقریباً پنج برابر اون رو کرایه بدم.

سوز سردی می وزید و روی پوست می نشست. از شدت سرما دستمو توی جیب پالتوم مچاله کردم و لرزشی ناشی از سرما به بدنم دادم. لباس اون قدری ضخیم و گرم نبود تا بتونه جلوی سرمای بهمن ماه رو بگیره. خیلی دلم می خواست یه پالتوی شیک و گرون قیمت مثل تمام دخترای مدرسه تنم باشه یا لنگه‌ی همون‌هایی که تن مانکن‌های خوش استیل مغازه‌ها کرده بودند، ولی بی‌پولی بد دردیه! به نظر من یه آدم بی‌پول همیشه با حسرت‌اش زندگی می‌کنه و تو آرزوهاش غرقه.

از وقتی خودمو شناختم تو حسرت زندگی دیگران بودم و با رویاهم شب رو به صبح می‌رسوندم. گاهی وقتا از این که این قدر بدبخت و بیچاره آفریده شدم از به دنیا او مدنم به شدت بیزار می‌شم و از این که تو زندگی نصیب همچین پدر و مادری شدم به خودم لعنت می‌فرستم. از بچگی همیشه غم و غصه جلوتر از خودم راه می‌رفت. از همون موقع یاد گرفتم نباید آرزوی خیلی چیزaro داشته باشم.

نمی‌دونم تو حکمت خدا چیه که این همه زحمت می‌کشه و بندۀ خلق می‌کنه بعدش آزارشون می‌ده! یکی رو اون قدر خوشبخت می‌کنه که دلش می‌خواهد سالای سال زندگی کنه و عمرش بشه عمر حضرت نوح و یکی مثل من بینوا، که از به وجود او مدن خودم متفرقم... والا اگر منم یه بابا و مامان تحصیل کرده و پولدار داشتم دلم می‌خواست همیشه زنده باشم و از این همه نعمت و خوشی حداکثر استفاده رو ببرم. من

فصل ۲

ده دقیقه می‌شد تو صف اتوبوس منتظر ایستاده بودم، مثل همیشه شلوغ و پرسرو صدا، از دحام جمعیت و صدای بلند خانم‌هایی که مشغول صحبت کردن در مورد انواع مختلف گوشت، مرغ و ماهی منجمد تا برداشتن یارانه از کالاهای بودند و بوی تندهای سیگار افراد بی‌مالحظه حسابی کلافه‌ام کرده بود. بعضی از این خانم‌ها، انگاری صبح که از خواب پا می‌شن کله‌پاچه می‌خورن که این همه انرژی برای حرف زدن دارن و کم نمی‌یارن! وقتی کسی رو برای شنیدن ارجیفسون پیدا کردن باید تموم مشکلات و گرفتاری‌های زندگی‌شونو اعم از مالی و غیرمالی تا اختلافاتشون با شوهر و عروس و مادر شوهرشونو، یک به یک توضیح بدن، آخر سر هم تموم گرفتاری‌ها رو گردن خواهش‌شون و بدی و سیاهی اقبال‌شون می‌ندازن. با خودم فکر کردم لابد بازم اتوبوس تو ترافیک لعنتی گیر کرده. چه قدر آرزو داشتم حداقل یک هفته با خیال راحت می‌تونستم مسیر خونه تا مدرسه رو با تاکسی برم و بیام و مجبور نباشم تارسیدن به خونه حداقل سه چهار بار سوار و پیاده بشم. حالا سوار و پیاده شدنش یه طرف، از بس فشار